

Non-actief

Verhalenbankjesroute: Het Zuiden

Ze is de heer ontslapen,
Meldde moeder –overste.
Ontslapen, dacht ik, dat zal wel
dood zijn en ik huilde bijna
van geluk. Ik was zeven, zij
zevenenzestig. Zuster Ernesta,

handwerknon, bruid van Jezus,
hoofd in wit karton gekokerd,
lichaam, een maagdelijk massief
verpakt in lagen vettig laken,
met een boezem als een altaar,
dood. Thuis scheurde ik
haar uit mijn poëziealbum.

's Woensdags op het ergste uur,
als het alarm van rozenkrans
en rokken rinkelde in de gang,
als zuster Ernesta de klas bezette
met breinaalden maat rekstok
en een bol roze koeientouw,
moest ik onmiddelijk plassen.

Als een kanon nam ze stelling
voor het bord en op haar borsten
schommelde Jezus aan het kruis.
Meisjes, sliste ze, vandaag breien we
Een kruis voor een directoire.

Insteken, draadomslaan, doorhalen
En aflatengaan klotste spontaan
Als een bak water door de klas.
Wiebelend stak ik mijn vinger op.
Geen vingers. Een recht, een averecht.

Sergeant Ernesta beende zwijgend
langs de banken; in haar ogen
schitterde geen genade.
Zonder op te kijken, wist ik
dat ze op mijn prutswerk neerkeek;
ik rook haar pij, ui en spuitjes,
dichterbij de zure kuisheidsgeur.

Ik kromp, klungelde en zweette,
wilde naar huis. Draadomsiaan,
insteken. Mijn steken weigerden
een kruis te worden, kleefden
als chocolaatjes aan de naalden.

Onder het nonnendak galmde:
geknoei, oei, oei, oei,
op - nie - hieuw,
als Het Laatste Oordeel.
In drie ferme rukjes
herleidde ze mijn breisel
tot een gekrulde vieze draad.

Ik huilde op het garen,
proefde haat, zout als snot
en langs mijn benen kwam
een warme stroom op gang.

Ik huilde niet
toen ik langs haar kist liep.
De rozenkrans, schijnheilig
in haar stijve vingers,
verwenste ik tot breiwerk,
wurgkoord, wapenstokken
en bad: doorhalen en aflatengaan.

Francie van den Hurk

*uit: 'Naastenparade',
uitgeverij De Harmonie,
Amsterdam, oktober 2000*